

som har ledet til at udelukke Udlæg i hver af de tvende nævnte Klasser af Tilfælde. Til fuldstændig Begrundelse af den omhandlede Regel i Paragrafens 1ste Stykke har det været nødvendigt i det Foregaaende at berøre det almindelige Spørgsmaal, om Udlæg i Retten efter en gjensidig bebyrde Kontrakt kan forpligte Medkontrahenten til ikke at præstere til Domsældte. Ovenfor er der gjort Rede for den Opfattelse, hvorpaa Forslaget i saa Henseende hviler. Men det er ikke anset for hensigtsmæssigt i selve Forslaget at optage nogen Regel herom; en Regel, som altsaa vilde faa Betydning med Hensyn til de under Nr. 1 nævnte Tilfælde og ligeledes med Hensyn til de under Nr. 3 nævnte Tilfælde, naar Udlægshaveren ved Udlæget sættes i stand til at erlægge den Domsældtes paahvilende Gjælds. Udkastet indskrænker sig derfor til at give en Regel om Eksekutionsobjektet, men lader det hele Spørgsmaal om Retsforholdet til Domsældtes Medkontrahent ligge. I Overensstemmelse hermed har Forslaget heller ikke berørt et Retsforholdet mellem Udlægshaveren og Domsældtes Medkontrahent angaaende Spørgsmaal, som opstaar i de under Nr. 3 omhandlede Tilfælde, nemlig, om ikke Udlæget i den Ting, hvorved Domsældtes Forpligtelse skal opfyldes, f. Ex. Udlæg i den solgte faste Eiendom, berettiger Kjøberentil at affordre Udlægshaveren en lignende Eksekvering, som den, han ifølge § 16 kan affordre Sælgerens Konkursbo. At der kan blive Spørgsmaal herom, er klart, naar det erindres, at Udlægshaveren maa have Valget imellem om han vil sætte Eiendommen til Tvangsauktion eller opfylde Kjøbekontrakten.

Medens Forslaget i Overensstemmelse med det Foranførte som almindelig Regel hævder, at der ikke kan gøres Udlæg i endnu ikke forfærdiget Arbeids- eller Tjenesteløn, har man derimod anset det for vigtigt at opretholde den hidtil bestaaende Udgang til for Underholdningsbidrag til Børn, forladte og fraseparerede Husfruer at holde sig til Skyldnerens Arbeids- eller Tjenesteløn eller lignende Indtægt. Ligesom disse Forpligtelser ere væsentlig forskellige

fra Gjældsforpligtelser (jfr. ogsaa § 160), saaledes maa det vistnok erkendes, at Hovedregelens Udstrækning til disse Tilfælde ikke blot vilde være forbunden med væsentlige praktiske Ulemper, men endog kunde føre til meget stødende Resultater.

§ 160.

Denne Paragraf indeholder den vigtige Bestemmelse om Gjældsfrængsels Ophævelse som Eksekutionsmiddel i alle Tilfælde, hvor der handles om Penges Betaling (altsaa selv i Bøzelsager). Naar det fastholdes, at man for Ikke-Opfylbelse af formueretlige Forpligtelser kun kan holde sig til Skyldnerens Formue og ikke er berettiget til at tilføie ham Frihedsberøvelse eller andre personlige Under — hvilket er den principielle Grund til, at Gjældsfrængsel bør affaffes —, vilde den strenge Konsekvens være, at man ogsaa maatte ophæve Gjældsfrængsel i Anledning af Forpligtelser til at udføre eller foretage en Handling, da ogsaa dette i Regelen vil være en formueretlig Forpligtelse, for hvilken man ikke burde kunne holde sig til Andet end Skyldnerens Formue. Men Gjennemførelsen af denne Tanke maatte medføre en vidtgaaende Forandring i de gjældende Retsregeler, hvorefter slige Dømmes Efterkommelse sikres ved Tvangsmulfter og eventuelt Gjældsfrængsel, navnlig i den Retning, at Forpligtelsen i Undlæbsfesttilfælde maatte ansættes til en Vederlagssum, der da blev at inddrive ganske som en anden Gjæld. Da Lovforslaget imidlertid er saa omfattende, at der ikke har været Leilighed til at medtage denne videregaaende Forandring i den bestaaende Lovgivning, har man for Tiden maattet indskrænke sig til at foreslaa Gjældsfrængsel affaffet som Eksekutionsmiddel ved alle Pengehændelser, medens det forbliver ved Bestemmelserne i Frd. 6. April 1842 § 4, jfr. Frd. 17 Februar 1847 § 6 med Hensyn til Domme eller Forlig, gaaende ud paa en Handlings Foretagelse. Dette er saameget mindre forbundet med Betænkelighed, som det vistnok hører til de store Sjældenheder, at